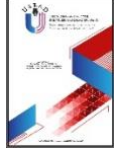

USBAD Uluslararası Sosyal Bilimler Akademi Dergisi -
International Journal of Social Sciences Academy, Yıl 5, Year
5, Sayı 11, Issue 11, Nisan 2023, April 2023
e issn: 2687-2641

MALINOWSKI'YE GÖRE DİLİN EDİMSSEL İŞLEVİ

THE PRAGMATIC FUNCTION OF LANGUAGE ACCORDING TO MALINOWSKI

S. Atakan ALTINÖRS

Doç. Dr., Galatasaray Üniversitesi,
Fen-Edebiyat Fakültesi, Felsefe bölümü,
İstanbul/Türkiye.

Assoc. Prof. Dr., Galatasaray University,
Faculty of Letters and Sciences, Department of Philosophy,
İstanbul/Türkiye.
aaltinors@gsu.edu.tr

ORCID ID: 0000-0001-6072-288X

Makale bilgisi | Article Information

DOI: 10.47994/usbad.1255069

Makale Türü / Article Type: Araştırma Makalesi / Research Article

Geliş Tarihi / Date Received: 22.02.2023

Kabul Tarihi / Date Accepted: 29.04.2023

Yayın Tarihi / Date Published: 29.04.2023

Yayın Sezonu / Pub Date Season: Nisan / April

Bu Makaleye Atıf İçin / To Cite This Article: Altınörs, S. A. (2023).
Malinowski'ye Göre Dilin Edimsel İşlevi. *USBAD Uluslararası Sosyal Bilimler
Akademi Dergisi* 5(11), 148-166.

İntihal: Bu makale intihal.net yazılımınca taranmıştır. İntihal tespit edilmemiştir.

Plagiarism: This article has been scanned by intihal.net. No plagiarism detected.

İletişim: Web: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/usbad>
mail: usbaddergi@gmail.com

Öz: Malinowski etnografya bilimindeki saha çalışmalarının bir uzantısı olarak dil hakkında teorik bir görüş geliştirmiş ve onu "edimsel" [*pragmatic*] diye nitelendirmiştir. Böyle bir nitelendirme yapmasının sebebi, yazısı olmayan yerli kabile lisanları kadar yazısı olan toplumların lisanlarında da bulunduğunu öne sürdüğü ortak bir işlevsel özelliştir: Genel olarak dil edimsel bir işleve sahiptir. Malinowski'ye göre, dilin, zihinsel sürece paralel giden ve ona tam olarak tekabül eden bir süreç olduğunu ve dilin işlevinin, insanın zihinsel gerçekliğini, sözel eşdeğerlerin ikincil bir akışında yansıtmak veya kopyalamak olduğunu savunan görüş hatalıdır. Malinowski'nin nezdinde dilin ana işlevi düşünceyi ifade etmek, zihinsel süreçleri kopyalamak değildir. Malinowski böylece, felsefe literatüründe sık rastlandığı kadar Boas gibi etnografların yazdıklarında da rastlanan "zihinci" ya da "bilişselci" karakterli dil ve anlam kuramlarına karşı çıkar. İster "iptidaî" denen kabilelerdeki ister "uygar" denen toplumlardaki lisanlar olsun, genel olarak dilin insan davranışında aktif edimsel bir rolü vardır. Malinowski dili, bütün müşterek insan eylemlerinin zorunlu bir bileşeni addeder. Ona göre dil sadece toplumsal hayatta kolektif iş görme (avlanma, tarım, savaş, vb.) durumlarında muhatabını/muhataplarını eyleme sevk etmedeki talimat verici ifade türlerinde değil, havadan sudan sohbet amaçlı ifade türlerinde de esasen toplumsal bir eylem karakteri taşır. Makalemizde, Malinowski'nin büyük bir etnograf ve dil antropolojisinin kurucusu olmasının yanında edim bilimi alanının isimsiz kahramanı olduğunu savunuyoruz. Onun dilin edimsel işlevine yaklaşımı ile Austin'in dilin icra edici işlevine dair analizleri ve söz edimleri kuramı arasındaki benzerliklere de işaret ediyoruz.

Anahtar Kelimeler: Eylem Olarak Dil, Edim Bilimi, Söz Edimleri, Malinowski

Abstract: Malinowski developed a theoretical view on language as an extension of field studies within the scope of ethnography and characterized it as "pragmatic". The reason why he made such a characterization, is a common functional feature, which he argues exists in the languages of literate societies as well as in illiterate native tribal languages: In general, language has a pragmatic function. According to Malinowski, the view that language is a process that runs parallel to and exactly corresponds to the mental process, and that the function of language is to reflect or copy human mental reality in a secondary stream of verbal equivalents, is wrong. For Malinowski, the main function of language is not to express thought, not to copy mental processes. Thus, Malinowski opposes theories of language and meaning with a "mentalist" or "cognitivist" character, as often found in the literature of philosophy, as well as in the writings of some ethnographers such as Boas. Language in general has an active performative role in human behavior, whether it is languages in so-called "primitive" tribes or in so-called "civilized" societies. Malinowski considers language a necessary component of all concerted human actions. According to him, language has essentially a social action character, not only in the types of prescriptive expressions to prompt the interlocutor/interlocutors to action in cases of collective work in social life (hunting, agriculture, war, etc.), but also in the types of expressions intended for casual conversation. In our article, we argue that Malinowski is a great ethnographer and the founder of linguistic anthropology, as well as the nameless hero of field of the pragmatics. We also point out the similarities between his approach to the pragmatic function of language and Austin's analyzes of the performative function of language and his theory of speech acts.

Key Words: Language as Action, Pragmatics, Speech Acts, Malinowski

Giriş

Türkçede "edim bilimi" veya "kullanımbilim" ile karşılanan, İngilizce *pragmatics* (Fr. *pragmatique*, Alm. *Pragmatik*) terimi, multi-disipliner bir çalışma sahasına işaret eder. Dil bilimi ve gösterge bilimi başta olmak üzere, bilişsel psikoloji, sosyal psikoloji, dil antropolojisi, dil felsefesi, sosyoloji, retorik, iletişim bilimleri

gibi disiplinlerin kesişim kümesinde yer alan bir sahadır edim bilimi. Yirminci Yüzyıl'ın ilk çeyreğinden itibaren bir etnograf, etnolog ve antropolog olarak Malinowski de, dilin edimsel işlevine dikkat çektiği eserleriyle edim bilimi alanına önemli katkı sağlamıştır. Onun dilin edimsel işlevine yaklaşımını incelemeyi amaçladığımız bu makalemizde, bir yandan da Yirminci Yüzyıl dil felsefesi üzerindeki -örtük kalmış- muhtemel etkilerini de tartışacağız.

Metnimizi üç alt başlık (ve sonuç) halinde düzenleyeceğiz. İlk olarak, edim bilimi ve dilin edimsel boyutu hakkında terimsel ve kavramsal bir dizi hazırlık çalışmasıyla başlayacağız. Malinowski'nin dilin edimsel işlevi hakkındaki gözlem verilerine dayalı tespitleri kadar teorik değerlendirmelerini makalemizin ikinci başlığında açarak tartışacağız. Bu sırada Malinowski'nin "The problem of meaning in primitive languages" başlıklı değerlendirme yazısını merkeze alarak şu üç diğer metninden de yararlanacağız: "The Group and the Individual in Functional Analysis", "Man's Culture and Man's Behavior", *Coral Gardens and Their Magic*. Birincil kaynaklar yanında gerek geçmişte gerekse günümüzde kaleme alınmış ikincil literatürden de istifade ederek tartışmamızı zenginleştirmeye çalışacağız. Üçüncü alt başlığı, Malinowski'nin dil ve anlam yaklaşımı ile söz edimleri kuramı arasındaki ilgi çekici birtakım benzerliklere ayıracağız.

1. Edim bilimi ve dilin edimsel boyutu

Türkçe literatürde "edim bilimi" veya "kullanımbilim" terimleriyle karşılanan, İngilizce *pragmatics* (Fr. *pragmatique*, Alm. *Pragmatik*) teriminin kökeni, Latince *pragmaticus* sözcüğüdür ki bu da Eski Yunanca πρᾶγμα [*pragma*] sözcüğünden gelir. Klasik diller için geniş kapsamlı bir çevrimiçi sözlük olan Perseus'taki πρᾶγμα maddesinde ilk sırada verilen açıklamaya göre, bu sözcük "iş" ve "edim" anlamını taşımaktadır (erişim tarihi: 10.01.2023). Sözcüğün İngilizcesinin tekil hali olan *pragmatic* sıfatı ise dilimizde "edimsel" veya "kullanımsal" anlamına gelir. *Routledge Dictionary of Language and Linguistics*'teki *pragmatics* maddesinde yer alan tanım şöyledir: "Doğal dil ifadeleri ile bunların belirli durumlarda kullanımları arasındaki ilişkiyi inceleyen, farklı dil bilimsel, felsefi ve sosyolojik geleneklerden geliştirilmiş bir dil bilimi alt disiplini" (Bussmann, 1996: 926). Devamında ise, ikisi de dilsel anlamın farklı yönlerini araştıran edim bilimi ve anlam bilimi arasındaki ayrıma dikkat çekilmektedir: "Anlam bilimi, dilsel ifadelerin literal - bağlamsal olarak değişken olmayan- anlamıyla veya önermelerin doğruluk koşullarının bağlamsal olarak değişken olmayan yanıyla ilgilenirken edim bilimi belirli durumlarda kullanımlarına bağlı olarak dilsel ifadelerin işleviyle ilgilenir". Récanati ise (1981: 12) edim bilimini şöyle tarif eder: "Edim bilimi, hitap eden ile edilen ekseninde vuku bulan şeyle, yani özneler arası faaliyet olarak, toplumsal pratik olarak söz mübadelesiyle ilgilenir; anlam bilimi, sözcüklerin işaret ettiği, sözcükleri kullanarak bahsettiğimiz şeyleri incelerken, edim bilimi sözcüklerle yapılan şeyi inceler". Ona göre edim bilimi, dilin bizzat kendisini değil, dille gerçekleştirilen kullanımı inceler (1981: 15). Aynı yazar, muhatapların ampirik davranışlarının incelenmesi olarak edim biliminin, dil biliminden ziyade psikoloji veya sosyolojiye yakın olduğunu kaydeder (1981: 15). Gerek dil bilimi gerekse

dil felsefesi alanlarında üretken bir düşünür olan Ricoeur de edim bilimi hakkında şu saptamayı yapar: “[...] edim bilimi, bazı ifadelerle bağlı olan referansın, o ifadelerin kullanım bağlamı bilinmeden belirlenemediği bütün durumlarda, yani esasen karşılıklı konuşma durumunda, dilin somut kullanımını düzenleyen imkân şartlarına dayalı bir araştırma yürütmeyi amaçlar” (Ricoeur, 1990: 55). Ülkemiz dil bilimcilerinden Duman da *Edimbilim*¹ başlıklı kitabında şu tanımı sunar: “Edimbilim dilin kullanımını ele alan bir bilim dalıdır” (2022: 7).

Yukarıda naklettiğimiz tanımlarda ortak olan “kullanım” kısmı üstünde biraz durmak ve edim bilimindeki çok önemli bir ayrıma başlangıçta netlik kazandırarak incelememize devam etmek yerinde olacaktır. Söz konusu ayırım, “tümce” (veya “cümle”) ile “sözce” (veya “beyan”) arasındadır ve çok yalın şekilde şöyle açıklanabilir: Cümlelerin, içinde beyan edildiği bağlam, onun kullanımınıdır. Bu hususta Récanati semantik anlam ile edimsel anlam arasındaki ayrıma dikkat çeker: “Bir beyan yalnızca belirli bir durumu tasvir etmez; dahası, söyleyenin duygularını ve düşüncelerini açığa vurur ve hitap edilen kişide duygular uyandırır ya da çağırıştırır; muhataplar arası özellik taşıyan bir göstergenin anlamının bu bölümü [...] onun semantik anlamından farklı olarak onun edimsel anlamıdır” (Récanati, 1981: 12). Récanati aynı metnin devamında, “bir cümlelerin semantik anlamının cümleye ait olduğunu ve ondan koparılamadığını, edimsel anlamınsa konuşan kişi tarafından cümlelerin belirli bir bağlam içinde kullanılmasının bir fonksiyonu olduğu”nu kaydeder². Récanati daha yakın tarihli bir eserinde, “semantiğin dilin kuralları tarafından belirlenen sözcüklerin ve cümlelerin gerçek anlamlarıyla ilgilenirken, edim biliminin dili kullananların sözcükleri veya cümleleri beyanları vasıtasıyla ne demek istedikleriyle ilgilendiği”ni belirtir (Récanati, 2003: 7). Tümce ile, sözce veya beyan³ arasındaki ayrımı, semantik

1 Duman'ın eserinde terim böyle bitişik yazılmış (bizse makalemizde, TDK'nin çevrim içi güncel Türkçe sözlüğünü esas alarak “edim bilimi” şeklinde ayrı yazımını kullandık).

2 Bu noktada bir açıklamada bulunmamız gerekebilir: Bazı felsefî dil ve anlam kuramcıları, “semantik “anlam” ile “edimsel anlam” arasındaki ayrımın aslında geçersiz olduğu kanısındadır. Bu görüş, “bağlamsalcılık” [*contextualism*] jenerik adıyla anılmaktadır. *Literal Meaning* başlıklı eserinde Récanati de bağlamsalcılık üzerinde ayrıntılı bir tartışma sunmakta ve bu görüşü şöyle açıklamaktadır: “Bağlamsalcılığa göre, konuşanın demek istediği/kastettiği ile, kelime anlamıyla [*literally*] söylediği şey arasındaki karşıtlık yanıltıcıdır ve “cümlelerin ne söylediği” kavramı tutarsızdır. Söylenen şey (beyanın doğruluk-koşullu içeriği), konuşanın demek istediğinin/kastettiğinin bir veçhesinden başka bir şey değildir. Bu, [1] konuşanın söylediği ile [2] sadece imâ ettiği şey arasında meşru bir karşıtlık olduğunu inkâr etmek anlamına gelmez. Ancak her ikisi de “konuşanın demek istediği/kastettiği” alanının bir parçasıdır ve baştan sona edimseldir” (Récanati, 2003: 8-9). Bağlamsalcılığın Austin'deki ve Récanati'deki gibi “maksimalist” ve Emma Borg'daki gibi “minimalist” iki farklı versiyonuna dikkatimi çeken, Malinowski'nin dili ampirik bir çerçeveden incelemesi itibarıyla “maksimalist” bir bağlamsalcılığı savunmasının doğallığının altını çizen ve bu dipnottaki alıntının yer aldığı *Literal Meaning* başlıklı eseri bana hatırlatan anonim hakeme teşekkür borçluyum. Bu makalenin kapsamını, Malinowski'nin dilin edimsel işlevine dair düşünceleriyle Austin'in söz edimleri görüşü arasındaki benzerliklerle sınırlı tutarak, bağlamsalcılığın iki farklı versiyonunu tartışmayı başka bir çalışmamıza bırakmayı tercih ediyorum.

3 İngilizce *utterance* ve Fransızca *énoncé* terimlerinin, Türkçe dil bilimi ve dil felsefesi literatüründe, “sözce”, “sözcelem”, “söylenim” gibi türetilmiş çeşitli terimlerle karşılandığı görülür. Bizce, Türkçe hukuk ya da resmî yazışma dilinde, kulağa daha tanıdık gelen (ve istenirse, diğer üç karşılıkla dönüşümlü olarak da

anlam ile edimsel anlam arasındaki ayrımı şöyle örneklendirebiliriz: "Çakmağım bitmek üzere" cümlesi, çakmaklara gaz dolduran bir seyyara hitaben söylendiğinde "doldur" anlamına gelecekken, doğa yürüyüşü yaparken rastladıkları bir mağarayı inceleyen meraklıların arasındaki konuşmada geçtiğinde "çıkalmam artık" anlamına gelecektir. Aynı tümcenin farklı bağlamlarda beyan edilmesi veya kullanılması, onun edimsel anlamını değiştirebilir.

Dili kullanmanın bir diğer veçhesini ise, söylediklerimiz vasıtasıyla muhatap üzerinde yarattığımız birtakım etkiler oluşturur ki Malinowski'nin bunun üzerinde genişçe durduğunu göreceğiz. Dilin bu veçhesine, jenerik bir adlandırmayla "eylem olarak dil" demek mümkündür. *Sosyal Eylem olarak Dil* başlığıyla dilimize çevrilmiş eserinde Holtgraves dilin bu veçhesini sosyal psikoloji açısından ele alır. Yazar eserinde dil kullanımının hem başkalarından etkilenen hem de onları etkileyen bir davranış olduğunu saptar (Holtgraves, 2019: 2). Konuşma ile toplumsal bağlam arasındaki irtibatı vurgular. Toplumsal bir eylem biçimi olarak konuşma, dil felsefesi literatüründe de işlenmiş bir konudur. Kökleri Berkeley'in ve hatta Antikçağ'da Aristoteles'in fikirlerine kadar uzanan bir yaklaşım, konuşmanın sadece düşünceleri iletmenin bir vasıtasından ibaret görülmemesi gerektiğini, dilin bir işlevinin de duyguları dışa vurmaktır ve hitap edilen kimseler üzerinde etki uyandırmaktır olduğunu hesaba katar. Dile ve anlama yönelik bu edimsel felsefi yaklaşımın, Austin tarafından nüve halinde ortaya atılan ve peşinden Searle başta olmak üzere bazı düşünürlerce geliştirilen "söz edimleri" [*speech acts*] kuramında şahikasına vardığını söylemek abartılı olmaz. Malinowski'nin dil ve anlam görüşü ile söz edimleri kuramı arasındaki benzerlikleri makalemizin üçüncü alt başlığında ele alacağız.

Pragmatics adlandırmasını, *Foundations of the Theory of Signs* başlıklı metninde, gösterge biliminin bir alt dalı için ilk kullanan kişinin Charles Morris olduğu bilinmektedir. Morris *pragmatics* teriminin "*pragmatism* terimine atıfla türetilmiş olduğu"nu belirtir ve pragmatizmin, "göstergeler ile onları kullananlar arasındaki ilişkiye geçmiştekinden daha fazla dikkat çekmiş olduğu"nu ekler (1938, s. 29). Morris *pragmatics* ile, "göstergelerin yorumlayıcılarıyla ilişkilerini konu edinen bilim"i kasteder ve "özel bir bilim dalının adı olarak bu terimi artık *pragmatism* ve *pragmatical* sözcüklerinden ayırt etmek gerektiği"nin altını çizer (1938, s. 30). Morris'in ardından, felsefeci ve mantıkçı Rudolf Carnap da, "konuşan veya dinleyen bir kişinin eylemini, durumunu ve çevresini dikkate alan bütün araştırmaların alanını *pragmatics* olarak adlandırma"yı önerir (1939: 4).

Doğuşundan günümüze kadar kaydettiği gelişimi içinde edim biliminin çok-disiplinli [*multidisciplinary*] bir yapı kazandığını belirtmekte yarar vardır. Edim biliminin bu yapısını vurgulamış pek çok yazardan biri de Georgia M. Green'dir. *Pragmatics and Natural Language Understanding* başlıklı eserinin ilk sayfasında Green edim biliminin, bilişsel bilimin içindeki ve dışındaki bir dizi alanın kesişim

---

kullanılabilecek) bir karşılığı daha var: "beyan". Bir ve aynı cümle, farklı bağlamlarda beyan edilebilir ki bu da onun edimsel anlamını değiştirir. Bunu yukarıda bir örnekle açıklıyoruz.

noktasında yer aldığını kaydederek bu alanları şöyle sayar: Dil bilimi, bilişsel psikoloji, kültürel antropoloji, felsefe, sosyoloji ve retorik (Green, 1996: 1-2). Yazarın saydığı bu alanlara gösterge bilimi başta, sosyal psikoloji ve iletişim bilimleri olmak üzere daha birçok alanın dâhil edilmesi de kuşkusuz mümkündür. Malinowski'nin edimsel dil anlayışını içinde geliştirdiği alana dair son bir değiniyle sözü onun düşüncelerine getirelim. Malinowski kendi çalışmalarını genellikle "etnografya"⁴ kapsamında değerlendirmeyi yeğlemiş olmakla birlikte, günümüzde (Türkçeye "dilsel antropoloji", "dil bilimsel antropoloji" ve "dil antropolojisi" diye farklı şekillerde çevrilen) İngilizcede *linguistic anthropology*, *ethnolinguistics*, *antropolinguistics* ve *anthropological linguistics* diye değişik adlandırmalarla anılan biliminin önderlerinden biridir. Bu iddiamıza destek olacak mevcut birçok yorumdan sadece birini anmakla yetinirsek: Gunter Senft, "Malinowski'nin tam teşekküllü bir disiplin olarak antropolojik dil biliminin savunucularından, öncülerinden ve kurucu babalarından biri olarak anılmaya lâyık olduğu"nu son derece veciz bir şekilde ifade etmiştir (Senft, 2007: 151).

Yukarıda açıkladığımız gibi, "edim bilimi" anlamıyla İngilizcede çoğul yazılan *pragmatics* terimini ilk kullanan Morris olduğu halde, ondan on beş yıl önce (tekil haliyle sıfat olarak) "edimsel" [*pragmatic*] sözcüğünü kendi dil teorisinde kullanan ise Malinowski'dir. Ogden ile Richard'ın beraberce kaleme aldığı 1923 yılında yayımlanmış *The Meaning of Meaning* başlıklı kitabın ekinde yer alan değerlendirme yazısında Malinowski dilin edimsel işlevi üzerinde genişçe durur. Malinowski yerli kabilelerin lisanları ile "uygar" denen insan toplumlarında konuşulan lisanlar arasında temel bir benzerlik teşhis eder: İster "iptidaî" denen kabilelerdeki, ister "uygar" denen toplumdaki lisanlar olsun, genel olarak dilin insan davranışında aktif edimsel bir rolü vardır. Makalemizin takip eden alt başlığında ayrıntısıyla inceleyeceğimiz dile edimsel yaklaşımıyla Malinowski'nin edim bilimine önemli katkılarda bulunmuş olduğunu ortaya koyacağız.

2. Malinowski'ye göre dilin edimsel işlevi

Malinowski'nin etnografya alanında dilin önemine ilişkin temel bir tespiti şudur: "Dil, etnografin en önemli aracıdır" (1935: 4). Malinowski bu temel tespitini şöyle gerekçelendirir: "Bütün kurallar ve bütün kabile gelenekleri sözcüklerle -yani simgelerle- ifade edildiğinden, toplumsal örgütlenmeyi anlamak, sembolizmin ve dilin analizini gerektirir" (1939: 940). Bu açıdan bakıldığında Malinowski için dil, etnografa, insanın dilsel olanlar haricindeki davranış türlerini

---

4 Etnografya, etnoloji ve antropoloji diye anılan bilimlerin esasen birbirinden farklı olmadığını, bu alanların kurucu babalarından bir diğeri olan Lévi-Strauss şöyle izah etmektedir: "[...] etnografların derlediklerini, etnologlar sistemleştirir. Son basamakta ise, bu veriler insan hakkındaki genel bilginin (antropoloji) emrine sunulur. [...] antropoloji ile etnolojinin ilişkisi, etnoloji ile etnografyanın aralarındaki ilişki türünün aynıdır. Bunlar üç ayrı bilim dalı değildir, aynı konuyu farklı görüş açılarından da incelemezler. Tek bir çalışmanın üç ayrı basamağı, üç âni'dirlar. Birbirlerinden ayrı olarak düşünülemezler. Öyle ki, bugün bütün antropologlar alan araştırmalarına (İngilizcesi ile söylersek *field-work*) mutlak bir öncelik tanıyorlar. Kendileri ömür boyu etnograf da kalsalar, sadece karşılaştırmalar yapacak olan etnolog da olsalar veya yalnız teorilerle meşgul olan antropologluğu da seçseler, bu araştırmacıların hiçbiri ilk tecrübeden vazgeçemiyor" (Lévi-Strauss: 105).

de gösteren en önemli kanıtları sağlar (1935: 6). Malinowski etnografların genellikle bir araştırma aracı olarak dile yönelik pratik ilgisinin, dilden, bir amaca giden araç olarak yararlanmaktan ibaret olduğunu imâ eder (1935: 6). Ama ona göre dil bundan daha fazlasıdır: "Dilin, onu konuşan insanların hayatlarıyla, zihinsel alışkanlıklarıyla ve tutumlarıyla âşikâr bir ilişkisi vardır" (1935: 6).

Malinowski dilin ve bütün simgesel sistemlerin gerçek işlevsel kimliğinin, deneyim ve eylemin bir yan ürünü olarak geliştirilmiş olmalarından kaynaklandığı kanısındadır (1942: 71). O, etnografik araştırmada, dilin yerlilerin idealarını ifade ettiğini ya da onların kavramlarının ve kategorilerinin somut tezahürü olduğunu temel alan perspektifi hatalı bulur (1935: 6). "Dili zihinsel süreçle ilişkilendirerek kesip atmanın hiç de kolay olmadığı"nı belirtir ve ekler:

"İdea ile sözcük, sözel ifade ile zihinsel tutum arasındaki ilişki, biraz ayrıntılı olarak ele almamız gereken bir meseledir. Sözcükler ve hatta belki daha da ötesi, cümleler, sözler ve metinler, diğer davranış biçimleriyle birlikte ele alındığında, son derece mânidar kanıtlar ve yorumlar oluşturmaktadır. Fakat, dilin zihinsel sürece paralel giden ve ona tam olarak tekabül eden bir süreç olduğunu ve dilin işlevinin, insanın zihinsel gerçekliğini, sözel eşdeğerlerin ikincil bir akışında yansıtmak veya kopyalamak olduğunu tasavvur etmekten daha tehlikeli bir şey yoktur. Gerçek şudur ki dilin ana işlevi düşünceyi ifade etmek, zihinsel süreçleri kopyalamak değildir; insan davranışında aktif edimsel bir rol oynamaktır. Bu nedenle dil, birincil işlevinde, başlıca kültürel güçlerden biridir ve bedensel etkinliklere yardımcıdır. Dil inkâr edilemeyecek surette bütün birlikte yürütülen insan eylemlerinin zorunlu bir bileşenidir" (Malinowski, 1935: 7).

Malinowski dili, konuşmacının zihninden dinleyicinin zihnine ideaları aktarmanın bir aracı addetmenin hatalı olacağını savunur (1935: 9). Malinowski için sözcüklerin zihinsel işlevi daha sonra gelişmiş olup ancak edimsel işlevin bir yan ürünü olarak görülebilir (1935: 64). Bu itibarla da Malinowski'nin dile ve anlama "zihinci" perspektiften yaklaşan görüşe mesafeli durduğu öne sürülebilir. Bu noktada dile ve anlama "zihinci" [*mentaliste*] yaklaşımı kısaca gözden geçirelim. Malinowski öncesinde asırlar boyunca ve bilhassa da felsefi literatürde, "dilsel anlam"ın genellikle "temsil", "idea", "kavrayış", "fiilî düşünce" gibi birtakım zihinsel entitelerle açıklanmaya çalışıldığına şahit olunur. Laurier'nin de belirttiği gibi "zihinci" ya da "ideacı" [*idéationniste*] diye adlandırılan yaklaşımlar "anlamlılığı", dili kullanan kişilerin zihinlerindeki bazı fenomenlerle veya süreçlerle açıklamaya çalışır (Laurier, 1993: 17). Aynı yazar, zihinci yaklaşımın, dili, düşüncelerin iletilmesinin ya da içsel ruh durumlarının dışa vurulmasının bir âleti olarak gördüğü tespitinde bulunur (1993: 17). Bu tür bir yaklaşımın tipik örneğine Yeniçağ felsefesinde Locke'ta rastlanır. Locke dile zihinci yaklaşımının doğal bir uzantısı olan son derece kapsamlı bir "ideacı" anlam teorisi ortaya koymuştur. Locke, atalarımızın, zihinlerinde dışarıdan algılanamaz bir şekilde bulunan idealarını birbirine iletebilmek amacıyla en pratik yol olarak, eklemli ses bileşimleri olan sözcükleri icat ettiğini savunur (Locke, 1975: 389-390). Locke'un dil ve anlam teorisinde bir sözcüğün anlamı, onu kullanan kişinin zihninde yerini

tuttuğu bir ideadır. Yani ona göre sözcükler, insan zihnindeki ideaların duyulur göstergeleri olarak işlev görmektedir. Böylelikle Locke, dilin ana işlevine, "düşünce", "kavram", "kavrayış", "imge" ile eş anlamda kullandığı ideaların dışa vurulmasının bir aracı gözüyle bakmıştır. Bu gibi felsefî anlam görüşlerinin aynı konudaki bilimsel görüşlerin tarihsel arka planını meydana getirdiğini ve (ama açık ama örtük biçimde) onlara esin kaynağı veya eleştirel hareket noktası olarak hizmet ettiğini ileri sürmek hatalı olmayacaktır. Sözü tekrar Malinowski'ye getirelim.

Malinowski'nin bir değerlendirme yazısı da eklenmiş olarak basılan *The Meaning of Meaning* başlıklı eserlerinde Ogden ile Richard dilsel anlam sorunu bağlamında çağdaşları olan birtakım filozofların iddialarını gözden geçirmelerinin ardından şu değerlendirmede bulunur: "Filozofların söylediklerine dair bir inceleme, anlam ile ilişkilerinde onlara güvenilmemesi gerektiğini gösterir" (Ogden ve Richard, 1923: 185). Onlara göre anlam sorununu çözme girişimlerinde filozoflar kadar filologlar da başarısızdır ve "geriye dil kuramına ilgi duyan üçüncü bir araştırmacı grubu, etnologlar kalır" (1923: 6). Ogden ile Richard saha çalışması yapanların, konuşmacının somut ortamını ihmâl etme ve yalnızca "dışa vurulmuş" gözüyle bakılan "idealar"ı dikkate alma eğiliminde olduğunu belirtir (1923: 7). Böylece durumun Malinowski öncesi antropoloji literatüründe de az çok benzer olduğu anlaşılmaktadır. Ogden ile Richard bu durumu Boas'ın bir iddiasıyla örnekler: "Bütün konuşmalar, ideaların iletilmesine hizmet etmeye yöneliktir" (Ogden ve Richard, 1923: 7). Oysa Ogden ile Richard'a göre çoğu lisan, özellikle de "iptidaî" deneler, öncelikli olarak idealarla hiç ilgilenmez (1923: 7). Adı geçen iki yazarın dil ve anlam sorununa yaklaşımı bakımından Malinowski'yi müstesna addettiğini söylemeye gerek bile yoktur.

Yukarıda anılan kitaba yazdığı değerlendirme yazısının başlarında Malinowski, Melanezya'dan dönüşünü takiben iptidaî lisanlar konusuna kafa yorduğu esnada, kendisini genel anlam bilim alanına sürüklenmiş bulduğunu kaydeder (Malinowski, 1923, s. 298). Tam da o dönemde, "Ogden ile Richard'ın kitabını (elyazmasını) gözden geçirme ayrıcalığına sahip olduğunda, kitaptaki bakış açısının kafasındaki sorulara yanıt sunduğu"nu ekler. İptidaî lisanları inceleyerek vardığı görüşün, özünde yazarlarınkinden farklı olmadığını görmekten duyduğu memnuniyeti dile getirir (Malinowski, 1923: 298). Malinowski'nin memnuniyetinin nedeninin, yazarların "gösterge-durum" [*sign-situation*] kavramsallaştırmasının, kendi bağlamsal anlam görüşüyle ve onların dilin duygusal ya da heyecansal [*emotive*] kullanımına dair tespitlerinin de (1923: 235) yine kendi edimsel anlayışıyla örtüşmesi olduğu anlaşılır. Malinowski iptidaî lisanların⁵ esasen o halkın kültürünün, kabile yaşamının ve geleneklerinin gerçekliğine kök saldı ve sözlü ifadenin bu daha geniş bağlamlarına sürekli atıfta bulunmanın şart olduğu

5 Dil biliminin kurucu babası Ferdinand de Saussure'ün, Fransızcanın sunduğu bir imkân ile yaptığı "langage" ile "langue(s)" kavramsal ayrımını dilimizde yansıtmak amacıyla, genel olarak insanın konuşma yetisini belirten ilkinde "dil" ve ikincisine ise "lisan(lar)" demek, (aslında Türkçede ikisi arasında bir anlam farkı olmamakla birlikte) bize pratik bir yol gibi göründü.

yönündeki kendi görüşünün teorik bir teyidini, Ogden ile Richard'ın kitabında bulur.

Ogden ve Richard ile Malinowski'nin düşüncelerinin bir başka paralelliği de dile ve anlama zihinci yaklaşım karşısında takındıkları tavırda yatmaktadır. Malinowski'nin dile ve anlama zihinci yaklaşıma mesafeli durmasının sebebi, onun, dilin düşüncelerin dışı vurulma aracı olmaktan çok daha önemli bir işlevi bulunduğu inanmasıdır. Yoksa Malinowski dilin o tür bir işlevi olduğunu inkâr ediyor değildir: "Dil, gelişmiş yazınsal ve bilimsel işlevleriyle, düşüncenin ve onun iletilmesinin bir aracıdır" (Malinowski, 1923: 297). Fakat, genelleştirerek "bilişsel işlev" diyebileceğimiz dilin bu kullanım tarzının son derece sınırlı olduğunu savunur: "Uygar bir topluluk arasında yalnızca belirli çok özel kullanımlarda ve yalnızca en yüksek kullanımlarında, düşünceleri tertipleme ve ifade etmek için dil kullanılır (1923: 316). Melanezya ve Papua Yeni Gine yerlilerinin lisanlarına ilişkin bizzat yapmış olduğu gözlemler ve yıllara yayılan tecrübeleri ışığında Malinowski dilin öncelikli işlevinin edimsel olduğuna inanır: "Dilin ilkel işlevinde ve orijinal biçiminde, esasen edimsel bir karaktere sahip olduğunu söyleyebiliriz; dil, birlikte yürütülen [*concerted*] insan eyleminin vazgeçilmez bir unsuru olan bir davranış biçimidir" (1923: 316). Onun nezdinde dil, belirli amaçlara hizmet eden, belirli bir amaç için kullanılan ve ona uyarlanan bir araç işlevini haizdir (1923: 327). Malinowski daha geç dönemdeki bir eserinde de bu görüşünü yineler: "İlkel topluluklarda dil, daha da münhasıran edimsel amaçlar için kullanılır. İlk insanlar dili ve sembolizmi öncelikle eylemi koordine etmekle veya teknikleri standartlaştırmakla ve de iş görmekle ilgili, toplumsal ve ritüel davranışlar için talimatlar verme aracı olarak kullandılar" (1939: 957). Ona göre "dil öncelikle bir eylem aracıdır" (1935: 52). Tam da bu itibarla, Malinowski'nin edimsel anlam bilime ve hatta söz edimleri teorisine giden yolun taşlarının döşenmesinde büyük bir payı olduğunu savunmak mümkündür. Onun payının hakkıyla görülüp takdir edildiği ise şüphelidir.

Malinowski yazısız lisanların incelenmesinde artık "pür dil bilimi" bağlarının kırılması ve bir dilin, konuşulduğu genel koşulların analizine taşınması gerektiği kanısındadır. Böylece, geniş bir bağlam fikrinden hareketle bizimkinden farklı şartlar altında yaşayan ve farklı bir kültüre sahip bir halk tarafından konuşulan herhangi bir lisanın incelenmesinin, kültürlerinin ve çevrelerinin incelenmesiyle bağlantılı olduğu düşüncesine varır (1923: 306). Malinowski bu noktada, yazısız olan lisanlara kıyasla yazısız lisanların incelenmesinin arz ettiği farklılığa dikkat çeker: Elimizdeki bütün malzemenin yalnızca kanatlı sözlerde yaşadığı ilkel bir lisanın incelenmesi söz konusu olduğunda, "ifadede içerilen anlam" kavrayışı geçersiz hale gelir (1923: 307). Malinowski bunun sebebini şöyle açıklar:

"Gerçek hayatta söylenen bir ifade, söylendiği durumdan asla kopmaz. Çünkü bir insan tarafından dile getirilen her sözlü ifadenin amacı ve işlevi, o anda ve o durumda gerçek olan ve şu ya da bu nedenle başka kişi ya da kişilerce bilinmesi gerekli olan bazı düşünce ya da duyguları -gerek ortak eylem amaçlarına hizmet etmek ya da tamamen toplumsal duygu birliği

bağları kurmak, gerekse hatibin şiddetli duygular veya teessürler uyandırması amacıyla- ifade etme işlevine sahiptir. [...] her durumda, söz ve durum ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır ve sözlerin anlaşılması için durumun bağlamı vazgeçilmezdir. [...] bağlamı olmayan bir söz sadece hayâl mahsulüdür ve kendi başına hiçbir şey ifade etmez, bu nedenle konuşulan canlı bir dilin gerçekliğinde de, sözün, durum bağlamı dışında hiçbir anlamı yoktur" (1923: 307).

Malinowski dilsel ifadelerin anlamı açısından bağlamın belirleyici olduğunu çeşitli eserlerinde tekrar tekrar vurgulamıştır. Dilsel çeviri ile dilin ait olduğu kültürün analizi arasında var olduğunu kanıtlamaya çalıştığı yakın ilişki dolayısıyla, "ne bir sözcüğün ne de onun anlamının bağımsız ve kendi kendine yeterli bir varlığa sahip olmadığı"ni savunur (1923: 308-309). Böylece dile etnografik yaklaşımın gerektirdiği temel bir ilke bulunduğunu açıklar: "Simgesel izafiyet" diye adlandırdığı bu ilke icabı Malinowski'ye göre "bütün ifade-edilecek şeyler dünyası, kültür düzeyiyle, coğrafî, sosyal ve ekonomik koşullarla değişir"; dolayısıyla da Malinowski bir sözcüğün anlamının her zaman, sözcük üzerine pasif bir tefekkürden [*contemplation*] değil, verili kültüre atıfta bulunarak sözcüğün işlevlerinin bir analizinden toplanması gerektiğine inanır (1923: 309). Somut bir örnek vermek gerekirse, Malinowski "Trobriand lisanındaki *kwabila*, *karige'i*, *tuwaga*, *baleko* veya *tukulumwala* gibi çeşitli ağaç türlerini tanımlayan sözcüklerin, mercan kayalıkları türlerinin, bir tarlanın, yolun veya bahçe arsasının özel isimlerinin, bedensel hareketlerle yan yana anlamlı eylemler olarak kullanıldığı"ni kaydeder ve hemen ardından şunu ekler:

"Söz burada jeste ve harekete eşdeğerdir. Bir düşüncenin ifadesi ya da idealerin iletilmesi olarak değil, birlikte yürütülen bir faaliyetin parçası olarak işlev görür. Eğer orada söylenen sözcükleri not etseydik ve onları eylem ve durum bağlamından koparılmış bir metin olarak ele alsaydık, sözcüklerin anlamsız ve boş kalacağı açıktır. Seslerin anlamını yeniden inşa etmek için, erkeklerin bedensel davranışlarını betimlemek, birlikte yürütülen faaliyetlerinin amacını ve sosyolojilerini bilmek gerekir. Konuşma burada öncelikle pratik bir sonuca ulaşmak için kullanılır" (Malinowski, 1935: 8).

Malinowski burada sırf Trobriand lisanından bahsetme amacı gütmeyişini, genel olarak insan konuşmasının karakterini ve bunun gerektirdiği metodolojik yaklaşımı göstermeye çalıştığını vurgular. Her birimizin de kendi kültürümüz içinde, belirgin bir şekilde dilin edimsel işlevine geri döndüğümüzü savunur. "İnsanlar ister teknik bir iş yapıyor, ister bir sportif etkinlikte bulunuyor, ister laboratuvarında bir deney yapıyor veya basit bir el işinde söz ve eylemle [*by word and deed*] birbirlerine yardımcı oluyor olsun" der Malinowski ve ekler: "Bu diyaloglarda geçen sözcüklerin öncelikli işlevi düşünceyi iletmek değildir; sözcükler eylemin bir parçasıdır ve eşdeğeridir" (1935: 9). Malinowski sözcüklerin edimsel belirginliğinin, bu sözcüklerin bağlı olduğu durum içinde fiilen beyan edildiğinde ve derhal pratik bir etki meydana getirecek şekilde beyan edildiğinde en üst düzeye çıktığını kaydeder. Ona göre sözcükler anlamlarını böyle

durumlarda kazanır. (1935: 52). "Bir kelimenin anlamını oluşturan şeyin, belirli bir bağlam içindeki işlevi, aktif ve yürürlükteki [*effective*] etkisi olduğu"nu savunur (1935: 52). Bağlama ve kullanıma yaptığı vurgu dolayısıyla, Malinowski'nin edimsel anlam teorisi için, Bernd Schmidt *pragmasemantics* (Alm. *Pragmasemantik*) nitelemesinde bulunmuştur (akt. Senft, 2007: 146).

Malinowski'nin dilin edimsel işlevi hakkındaki temellendirmesinde, çocuklarda dil becerisinin gelişimine ilişkin gözlemlerinden hareketle vardığı şu kanı da önemli bir yer tutar: "Bütün insan etkinliklerinin bir bileşeni olarak dilin doğasına ilişkin bilimsel içgörünün ana kaynağı, çocuklar tarafından dil öğrenimi üzerine yapılan araştırmalarda ve sözcüklerin edimsel olarak nasıl kullanıldığına ilişkin gözlemlenmesinde bulunur" (1942: 68). Ona göre, çocuk için sözcükler yalnızca ifade araçları değil, aynı zamanda etkili eylem biçimleridir (1923: 320). Sunduğu kanıtlar şunlardır: Çocuğun canhıraş söylediği bir kişinin adı (annesinin, babasının, bakıcısının, vs.), bu kişiyi tecessüm ettirme [*materializing*] gücüne sahiptir. Çocuk acıktığında "mama" dese, sanki bu sözlü çağrısıyla maması beliriverir. Malinowski çocukluk dönemindeki bu tür deneyimlerin, çocuğun zihninde, bir adın işaret ettiği kişi ya da şey üzerinde bir güce sahip olduğu vehmini uyandırmış olması gerektiğine hükmeder (1923: 320). Sözün, çocukluğun sonraki evrelerinde kullanılma tarzını gözlemlemeyi sürdürdüğümüzde, her şeyin anlamla olan bu edimsel ilişkiyi pekiştirdiğinin ortaya çıkacağını iddia eder (1923: 321). Malinowski çocuğun bütün deneyimlerinde, sözcüklerin, çocuğun idrak etmesini veya algılamasını sağladıkları ölçüde değil, tesirde buldukları ölçüde bir anlam taşıdığı kanısındadır: "Sözcükler bir çocuk için aktif güçlerdir, ona gerçeklik üzerinde temel bir hâkimiyet sağlar, ona dışsal şeyleri hareket ettirmenin, çekmenin ve itmenin ve hedeflenen her şeyde değişimler meydana getirmenin tek etkili yolunu sağlar" (Malinowski, 1923: 321). Böylece Malinowski dilin çocukluktaki çaresizlik halinde en erken işlevinde proto-büyüsel veya proto-sihirli ve edimsel olduğuna hükmeder (1935: 232). Sözcüklere karşı edimsel tutumun yavaş yavaş geliştiği uzun yıllar boyunca çocuğun sözcüklerin ve seslerin gücünü deneyimlediğini tespit eder (1935: 232)

Malinowski "iptidaî" denen lisanlar ile çocukta dil becerisinin gelişimi arasında bir yakınsama görür. "İptidaî" denen kabilelerin lisanlarının da tıpkı çocuk dilindeki gibi bir eylem vasıtası olduğunu kaydeder:

"Pratik bir arayış içinde olan bir grup yerlinin [...] teknik sözcükleri, âlet-edavat adlarını kullandıklarını, belirli etkinlikleri hizmetlerine koştuklarını görüyoruz. Önemli bir âlete işaret eden bir sözcük, onun doğası hakkında yorum yapmak veya özelliklerini yansıtmak için değil, onu ortaya çıkarmak, konuşan kişiye teslim edilmesini sağlamak veya başka birinin faydalanmasına yönlendirmek için eylemde kullanılır. Bir şeyin anlamı, zihinsel tefekkürden değil, aktif kullanım deneyimlerinden oluşur. [...] Tıpkı bir âletin kullanılabilirdiği zaman bir şey ifade etmesi ve de onun hiçbir aktif deneyimine sahip olunmadığında hiçbir şey ifade etmemesi gibi,

bir sözcük de bir yerli için temsil ettiği şeyin uygun kullanımı anlamına gelir. [...] Bu nedenle sözün kendine ait bir gücü vardır, bir şeyleri meydana getirmenin bir aracıdır, eylemlerin ve nesnelere bir kulbudur/tutamağıdır" (1923: 321-322).

Malinowski sözcüğün sağladığı güç fenomeninde, etnografin dil felsefecisine katkı sağlama imkânını görür (1923: 322). Bahsettiği bu katkının, anlam sorununa çözüm bulma bakımından olduğu anlaşılmaktadır. Bir etnograf olarak, anlamın çocuğa özgü teşekkülü ile yazısı olmayan kabile lisanlarındaki "anlam" arasında keşfettiği yakınsamadan, dilin edimsel işlevini temellendiren bir bulgu olarak yararlanır. Kendinden emin bir şekilde, "bir sözcüğün anlamının, âşinalıktan, kullanma maharetinden, bebekteki gibi doğrudan yaygara koparma yetisinden ya da iptidaî insandaki gibi edimde yönlendirme yetisinden doğduğunu" öne sürer (1923: 322). Malinowski'nin gördüğünü belirttiğimiz yakınsama, kendi deyişiyle "sözün gücü"dür: "Söz güç verir, kişinin bir nesne ya da eylem üzerinde etkide bulunmasına izin verir" (1923: 322).

Malinowski sözlerin edimsel gücünün iki zirvesi olduğunu açıklar: İlki, birtakım kutsal kullanımlarda, yani büyüsel formüllerde, âyinsel ifadelerde, şeytan çıkarma âyinlerinde, lânetlemelerde ve takdis etmelerde ve çoğu duada bulunurken, ikinci zirvesi, savaşta verilen bir emirdeki, bir yelkenlinin kaptanı tarafından verilen bir talimattaki veya bir yardım çağrısındaki gibi, sözlerin doğrudan edimsel etkisinde bulunur (1935: 52-53). Sözlü büyüün temelinde, "büyünün yaratıcı metaforu" diye adlandırdığı şeyin yattığını düşünen Malinowski bununla kastının, birtakım sözlerin tekrar tekrar dile getirilmesiyle, ifade edilen gerçeği ürettiğine inanılması olduğunu belirtir (1935: 238). Bütün büyüsel konuşma, ona göre aslında şundan ibarettir: Kabile üyelerince mistik güçlere sahip olduğuna inanılan bir adam masmavi bir gökyüzüne bakar ve "yağmur yağıyor, kapkara bulutlar toplanıyor, sağanak patlıyor, seller fıskırıyor ve kavrulmuş toprağı ıslatıyor" sözlerini tekrarlar (1935: 239). Malinowski hemen devamında da, bu haliyle sözel büyüün özünün, doğru olmayan, gerçeklik bağlamına ters düşen bir ifadeden meydana geldiğini vurgular.

"Sözün gücü"nü, iptidaî denen kültürlerdeki büyüsel pratiklere has bir "vehim"den ibaret kalmadığını düşünen Malinowski (Austin'in söz edimleri kuramındaki "etkisözel edim"i [*perlocutionary act*] akla getiren bir şekilde) uygar toplumlarda da carî birçok örneğini sunar:

"Yemin edersin [*utter a vow*] veya bir karşılık çek imzalarsın ve kendini ömür boyu bir manastıra, bir kadına veya bir hapishaneye mahkûm bulabilirsin. Papa'nın iman edenleri kutsadığı gibi, başka bir söz daha söylersin ve milyonları mutlu edersin. İnsanlar varını yoğunu bankaya yatıracaktır, hayatlarını ve servetlerini riske atacaktır, bir savaşa girecektir ya da birkaç söz söylendiği için tehlikeli bir sefere çıkacaktır. Sözler, modern bir "lider" in ya da başbakanın aptalca konuşması veyahut da âyinsel bir kaside, "millî haysiyet" i yaralayan düşüncesiz bir yorum ya da

bir ulti­matom olabilir. Ama sözler her durumda, eylemin aynı derecede güçlü ve kaderi belirleyen [fateful] sebepleridir" (1935: 53).

Alıntıladığımız metin parçacığında net bir şekilde görüldüğü gibi Malinowski sözün gücünün "uygar" denen toplumların lisanlarında da yürürlükte olduğunu düşünür. O, esasen bütün lisanların, yani genel olarak dilin temel işlevinin edimsel olduğu kanısındadır. Malinowski'nin dil anlayışı böylece özü itibarıyla söz edimleri teorisine çok benzer. Bu benzerliği, ayrı bir alt başlık altında tartışarak açalım.

3. Malinowski'nin yaklaşımı ile söz edimleri kuramı arasındaki benzerlikler

Oxfordlu dil felsefecisi John Langshaw Austin dilin tespit edici [constative] işlevinin ötesinde icra edici [performative] bir işlevi olduğunu savunur (Austin, 1962: 6 et passim). Ona göre konuşan özneler, sözceleri aracılığıyla her durumda bir edimde bulunmakta veya diğer deyişle bir fiili icra etmektedir. Muhatabına "başınız sağ olsun" diyen konuşan özne, olgusal bir tespitte bulunmamakta, bir malumat aktarmamaktadır. "Taziyede bulunma" ediminin ta kendisini icra etmektedir. Böylece Austin konuşmanın, birtakım fiilleri işlemeye, diğer deyişle birtakım edimlerde bulunmaya imkân sağlayan toplumsal bir pratik olduğuna dikkat çekmiştir. Austin'in anlam sorununa yaklaşımı da birçok yorumcu tarafından "edimsel" diye nitelendirilmiştir. Zira Austin'e göre muhatabın, hatibin söylediğini anlaması, sadece hatibin beyanının semantik anlamını kavramasından ibaret değildir; aynı zamanda, hatibin beyanı ile icra ettiği edimin gücünün de kavranmasıdır. Bu bakımdan Austin beyanlarımızın birtakım edimsözel güçler [illocutionary forces] taşıdığını savunur (1962: 147). "Büyük resme" bakıldığında, Austin açısından bir şey söylemenin aslında her durumda bir şey yapmaya tekabül ettiği görülür. Yemin etmek, söz vermek, miras bırakmak, baş sağlığı dilemek, özür dilemek, vb. edimler, ancak dil sayesinde icra ya da ifa edilirler. Kısacası, Austin dilin kullanımını ve edimsel işlevini merkeze alan bir yaklaşım sergiler.

Korta (2007: 1659) gibi bazı yorumcular her ne kadar Austin'in Malinowski'den esinlenmiş olmasını pek ihtimal dâhilinde görmese de, biz üç temel gerekçeyle bu ihtimale dikkat çekmek istiyoruz: [1] Malinowski'nin "phatic communion" kavramı ile Austin'in "phatic act" kavramının nominal benzerliği. [2] Malinowski'nin, makalemizde alıntıladığımız birçok örnek eşliğinde açıkladığı "dil yapma gücü" ile Austin'in "edimsözel güç" [illocutionary force] ve "etkisözel edim" [perlocutionary act] kavramı arasındaki benzerlik. [3] Malinowski'nin makalemizde alıntıladığımız "by word and deed" ifadesi ile Austin'in konferans dizisine bizzat verdiği "words and deeds" ismi arasındaki benzerlik. Sırayla açıklayalım.

[1] Malinowski'nin "phatic communion" kavramında geçen "phatic" terimini Austin'in sahiplendiği görülür. Malinowski'nin icat ettiği ve dilimize "havadan sudan sohbet" diye çevirebilecek phatic communion ibaresindeki phatic,

Yunancada "denen", "konuşulan" anlamına gelen φατός sözcüğünden türetilmiştir. Malinowski "*phatic communion*" kavramından, sözün dört⁶ temel iptidaî kullanımından birini açıkladığı sırada yararlanır ve bununla, yaban hayatı süren kabile lisanları ile "uygar" denen hakların lisanlarının paylaştığı bir işlevi kasteder: Selâmlaşma, hâl hatır sorma, vedalaşma gibi amaçlar için kullanılan nezaket sözleriyle sosyal ilişkiler canlı tutulur (Malinowski, 1923: 316). Bu bakımdan da Malinowski için dil sadece yaptırımsal ifade türlerinde değil, havadan sudan sohbet amaçlı konuşmalarda da edimsel bir boyut taşır: "Merhaba", "nasılsın?", "hoşçakal", "hava çok sıcak" gibi sözler, muhataplar arasında barışçı ilişkiler kurma veya sürdürme yönünde etkiler uyandırmayı hedefler. Söz edimleri analizinde "*Phatic*" terimine Austin'inse özel bir anlam yüklediği görülür: Belirli bir söz dağarcığına ait olan belirli türdeki sesleri belirli bir yapı içinde, yani belirli bir dilbilgisine uygun olarak ve belirli bir tonlama ile beyan etme edimini *phatic act* diye adlandırır (Austin, 1962: 92).

[2] Malinowski'nin savaşa girmek, sefere çıkmak, karşılıksız çek imzalamak, evlilik akdini gerçekleştirmek, and içmek gibi örnekler verdiği dilin yaptırım gücüne vurgusu ile, Austin'in "etkisözel edim" (1962: 99) diye andığı şey arasında esasen herhangi bir fark yoktur. Austin bir şey söylemenin, dinleyicilerin, konuşanın veya diğer kişilerin duyguları, düşünceleri veya eylemleri üzerinde belirli sonuçsal etkiler üretebildiğini belirtir (1962: 101). Bir şey söyleyerek belirli etkiler meydana getirildiğinde bu söz ediminin artık bir etkisözel edim olduğunu kaydeder (1962: 120). Örneğin, birine "vur onu!" diyerek emir verildiğinde, bu söz emri alanın ateş ederek birini vurması etkisi meydana getirdiğinde, o bir etkisözel edimdir.

[3] Belki ilk iki gerekçemize kıyasla daha zayıf bulunabilecek son gerekçemiz ise, Austin'in konferans dizisine bizzat verdiği "*words and deeds*" ismi ile Malinowski'nin makalemizde alıntılıdığımız bir cümlesinde geçen "*by word and deed*" ifadesi arasındaki benzerliktir (bu noktada, makalemizin kaynakça kısmında yer alan *How to do things with words* başlıklı kitabın Austin'in kaleminden çıkmış olmadığını, konferanslarında söylediklerinin kayıtlarından hazırlanmış olduğunu da hatırlatalım).

Malinowski ile Austin'in düşünceleri arasındaki benzerlikler bizce iki şekilde yorumlanabilir: Ya "akıl yolu birdir" denebilir ve tamamen tesadüf ürünü olarak görülebilir ya da Austin'in, Malinowski'nin eserlerini okumuş (ya da dil hakkındaki görüşlerini öğrenciliğinde bir derste dinlemiş) ve ondan esinlenmiş olduğu düşünülebilir. İkinci yorumu kanıtlayacak doğrudan ampirik bir veri (bir kütüphane kaydı, bir ses kaydı, bir tanıklık, vb.) en azından henüz ortada yok. Austin'in söz edimleri analizini (oturup da akademik atıf kaidelerine uygun olarak kaleme aldığı bir eserinden değil) ancak verdiği bir dizi konferans sırasında öğrencilerinin tuttuğu notların (onun ölümünden sonra) basılmış halinden

6 Dördü birden şunlardır: 1.Eylem-halinde-söz [speech-in-action], 2.Ritüel kullanım, 3.Anlatı, 4.Havadan sudan sohbet [*phatic communion*] (Malinowski, 1923: 296).

bilebildiğimiz için, Malinowski'yi okuduysa bile adını anmadı diye onu itham etmek haksızlık olur⁷. Doğrudan ampirik kanıt bulunmamasına rağmen, sıraladığımız gerekçelerle ikinci yorumu birinciye tercih ettiğimizi ve Malinowski'den esinlenmiş olduğunu düşündüğümüzü ekleyelim.

Sonuç

İncelememizden çıkan sonuçların bir bilançosuyla bitirelim. Dile ve anlam sorununa zihinci ya da bilişselci yaklaşım tarzına karşı çıkan Malinowski'nin sözün edimsel gücünü merkeze alan bir perspektiften konuya yaklaştığına tanık olduk. Onun, dili, bütün müştereken yürütülen insan eylemlerinin zorunlu bir bileşeni kabul ettiğini ortaya koyduk. Üstelik de ona göre sözün sadece toplumsal hayatta kolektif iş görme durumlarında muhatabını/muhataplarını eyleme sevk etmedeki talimat verici ifade türlerinde değil, havadan sudan sohbet amaçlı ifade türlerinde de esasen toplumsal bir eylem karakteri taşıdığını saptadık. Çocukta dil gelişimi ile "iptidaî" denen lisanlar arasında edimsellik özelliğinin ortak olduğu yönündeki, gözlemsel bulgularından çıkardığı sonuçları gözden geçirdik. Ardından, Malinowski'nin çıkardığı bu sonuçları "uygar" denen toplumların lisanlarına da uyarladığını gördük. Böylece de genel olarak insan dilinin temel işlevinin edimsel olduğunu savunduğunu gösterdik. Son olarak da, "sözün gücü" kavramı etrafında, söz edimleri teorisine çok benzer bir görüşü önceden ortaya koyduğunu iddia ettik. Bazı yorumcular her ne kadar Austin'in Malinowski'den esinlenmiş olmasını pek ihtimal dâhilinde görmese de sıraladığımız üç temel gerekçeyle bu ihtimale dikkat çektik.

Neticede, "iptidaî" denen lisanlar konusundaki ampirik çalışmalarıyla ve ona bağlı teorik çıkarımlarıyla, Malinowski'nin haklı olarak kendisine atfedilmiş olan "dil antropolojisinin kurucu babalığı" payesi yanında, başka iki payeye daha lâayık olduğu iddia edilebilir: [1] Edim biliminin kurucu babalarından en azından biri olma ve [2] söz edimleri teorisinin esin kaynaklarından biri olma payeleri. Böylece Malinowski, gerek edim bilimi gerekse söz edimleri teorisi bakımından "isimsiz bir kahraman" olarak nitelendirilebilir.

KAYNAKÇA

- Austin, J. L. (1962). *How to Do Things with Words*. Oxford: Clarendon Press.
- Bussmann, H. (1996). *Routledge Dictionary of Language and Linguistics*, translated and edited by Gregory Trauth and Kerstin Kazzazi, New York and London: Routledge.
- Carnap, R. (1939). *Foundations of Logic and Mathematics*. Chicago: University of Chicago Press.
- Duman, S. (2022). *Edimbilim*. Ankara: Dorlion yayınları.
- Green, G. M. (1996). *Pragmatics and Natural Language Understanding*. New York: Routledge.
- Holtgraves, T. M. (2019). *Sosyal Eylem Olarak Dil*. Ankara: Nobel Akademik yay.

7 Austin'in konferans kayıtlarının yayımlanmış hali dışında iki kitabı daha bulunmaktadır: Hayattayken yayımlattığı *Sens and Sensibilia* başlıklı kitap ve (ölümünden sonra kitaplaştırılan) makalelerinin derlendiği *Philosophical Papers* başlıklı kitap. Bu iki kitapta da Malinowski'nin adı hiç geçmemektedir.

Korta, K. (2007). Malinowski and Pragmatics Claim Making in the History of Linguistics. *Journal of Pragmatic* 40(2008), 1645–1660.

Laurier, D. (1993). *Introduction à la Philosophie du Langage*, Liège: Pierre Mardaga.

Lévi-Strauss. (Erişim tarihi: 19.01.2023) Antropoloji. (Çev). Ümid Meriç. Erişim Adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/101174>

Locke, J. (1975). *An Essay Concerning Human Understanding*. Oxford: Clarendon Press.

Malinowski, B. (1923). The Problem of Meaning in Primitive Languages. in C. K. Ogden and A. Richard, *The Meaning of Meaning - A Study of the Influence of Language upon Thought and of The Science of Symbolism*, London: Kegan Paul, Trench, Trubner.

Malinowski, B. (1935). *Coral Gardens and Their Magic*. Volume II: The Language of Magic and Gardening, London: George Allen&Unwin Ltd.

Malinowski, B. (1939). The Group and the Individual in Functional Analysis. *American Journal of Sociology* 44(6), 938-964.

Malinowski, B. (1942). Man's Culture and Man's Behavior. *Sigma Xi Quarterly* 30(1), 66-78

Morris, C. W. (1938). *Foundations of the Theory of Signs*. Chicaco: Chicaco University Press.

Ogden, C. K., & Richard, A. (1923). *The Meaning of Meaning - A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*, London: Kegan Paul, Trench, Trubner.

Perseus. παράμα maddesi Erişim Adresi: <https://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Perseus:text:1999.04.0057:entry=pragma>, Erişim tarihi: 10.01.2023.

Récanati, F. (1981). *Les Enoncés Performatif*. Paris: Editions de Minuit.

Récanati, F. (2003). *Literal Meaning*. Dijital Edisyon: <https://core.ac.uk/download/pdf/46683729.pdf>

Ricoeur, P. (1990). *Soi-Même Comme un Autre*. Paris: Seuil.

Robins, R. H. (1967). *A Short History of Linguistics*. Longman: London.

Senft, G. (2007). *Bronislaw Malinowski and Linguistic Pragmatics*. *Lodz Papers in Pragmatics* 3, 79–96.

Türk Dil Kurumu Güncel Türkçe Sözlük. Erişim Adresi: <https://sozluk.gov.tr/>, Erişim Tarihi: 10.01.2023.

GENİŞLETİLMİŞ ÖZET: İngilizce *pragmatics* (Fr. *pragmatique*, Alm. *Pragmatik*) terimi, multi-disipliner bir çalışma sahasına işaret eder. Dil bilimi ve gösterge bilimi başta olmak üzere, bilişsel psikoloji, sosyal psikoloji, dil antropolojisi, dil felsefesi, sosyoloji, retorik, iletişim bilimleri gibi disiplinlerin kesişim kümesinde yer alan bir sahadır edim bilimi. Yirminci Yüzyıl'ın ilk çeyreğinden itibaren bir etnograf, etnolog ve antropolog olarak Malinowski de dilin edimsel işlevine dikkat çektiği eserleriyle edim bilimi alanına önemli katkı sağlamıştır. İngilizcede çoğul yazılan *pragmatics* terimini ilk kullanan Morris olduğu halde, ondan on beş yıl önce (tekil haliyle sıfat olarak) "edimsel" [*pragmatic*] sözcüğünü kendi dil teorisinde kullanan ise Malinowski'dir. Ogden ile Richard'ın beraberce kaleme aldığı 1923 yılında yayımlanmış *The Meaning of Meaning* başlıklı kitabın ekinde yer alan değerlendirme yazısında Malinowski dilin edimsel işlevi üzerinde genişçe durur. Malinowski yerli kabilelerin lisanları ile "uygar" denen insan toplumlarında konuşulan lisanlar arasında temel bir benzerlik teşhis eder: İster "iptidaî" denen kabilelerdeki ister "uygar" denen toplumlardaki lisanlar olsun, genel olarak dilin insan davranışında aktif edimsel bir rolü vardır. Malinowski dilin ve bütün simgesel sistemlerin gerçek işlevsel kimliğinin, deneyim ve eylemin bir yan ürünü olarak geliştirilmiş olmalarından kaynaklandığı kanısındadır. O, etnografik araştırmada, dilin yerlilerin idealarını ifade ettiğini ya da onların kavramlarının ve kategorilerinin somut tezahürü olduğunu temel

alan perspektifi hatalı bulur. Malinowski'nin nazarında sözcüklerin zihinsel işlevi daha sonra gelişmiş olup ancak edimsel işlevin bir yan ürünü olarak görülebilir. Malinowski'nin dile ve anlama zihinci yaklaşıma mesafeli durmasının sebebi, onun dili düşüncelerin dışı vurulma aracı olmaktan çok daha önemli bir işlevi bulunduğuna inanmasıdır. Yoksa Malinowski dilin o tür bir işlevi olduğunu inkâr ediyor değildir. Melanezya ve Papua Yeni Gine yerlilerinin lisanlarına ilişkin bizzat yapmış olduğu gözlemler ve yıllara yayılan tecrübeleri ışığında Malinowski dilin öncelikli işlevinin edimsel olduğuna inanır. Ona göre dil öncelikle bir eylem aracıdır. Tam da bu itibarla, Malinowski'nin edimsel anlam bilime ve hatta söz edimleri teorisine giden yolun taşlarının döşenmesinde büyük bir payı olduğunu savunuyoruz. Onun payının hakkıyla görülüp takdir edildiği ise, tartışmaya açıktır. Malinowski dilsel ifadelerin anlamı açısından bağlamın belirleyici olduğunu çeşitli eserlerinde tekrar tekrar vurgulamıştır. Dilsel çeviri ile dilin ait olduğu kültürün analizi arasında var olduğunu kanıtlamaya çalıştığı yakın ilişki dolayısıyla, ne bir sözcüğün ne de onun anlamının bağımsız ve kendi kendine yeterli bir varlığa sahip olmadığını savunur. Böylece dile etnografik yaklaşımın gerektirdiği temel bir ilke bulunduğunu açıklar: "Simgesel izafiyet" diye adlandırdığı bu ilke icabı Malinowski'ye göre bütün ifade-edilecek şeyler dünyası, kültür düzeyiyle, coğrafi, sosyal ve ekonomik koşullarla değişir; dolayısıyla da Malinowski bir sözcüğün anlamının her zaman, sözcük üzerine pasif bir tefekkürden [*contemplation*] değil, verili kültüre atıfta bulunarak sözcüğün işlevlerinin bir analizinden toplanması gerektiğine inanır. Malinowski'nin dilin edimsel işlevi hakkındaki temellendirmesinde, çocuklarda dil becerisinin gelişimine ilişkin gözlemlerinden hareketle vardığı şu kanı da önemli bir yer tutmaktadır: Çocuk için sözcükler yalnızca ifade araçları değil, aynı zamanda etkili eylem biçimleridir. Malinowski çocuğun bütün deneyimlerinde, sözcüklerin, çocuğun idrak etmesini veya algılamasını sağladıkları ölçüde değil, tesirde buldukları ölçüde bir anlam taşıdığı kanısındadır. Malinowski dilin çocukluktaki çaresizlik halinde en erken işlevinde proto-büyüsel veya proto-sihirli ve edimsel olduğuna hükmeder. Malinowski "iptidaî" denen lisanlar ile çocukta dil becerisinin gelişimi arasında bir yakınsama bulur. "İptidaî" denen kabilelerin lisanlarının da tıpkı çocuk dilindeki gibi bir eylem vasıtası olduğunu tespit eder. Malinowski sözcüğün sağladığı güç fenomeninde, etnografinin tam da dil felsefecisine katkı sağlama imkânını görür. Bahsettiği bu katkının, anlam sorununa çözüm bulma bakımından olduğu anlaşılmalıdır. Bir etnograf olarak, anlamın çocuğa özgü teşekkülü ile yazısı olmayan kabile lisanlarındaki "anlam" arasında keşfettiği yakınsamadan, dilin edimsel işlevini temellendiren bir bulgu olarak yararlanılır. "Sözün gücü"nü, iptidaî denen kültürlerdeki büyüsel pratiklere has bir "vehim"den ibaret kalmadığını düşünen Malinowski (Austin'in söz edimleri kuramındaki "etkisözel edim"i [*perlocutionary act*] akla getiren bir şekilde) uygar toplumlarda da carî birçok örneğini sunar. Malinowski sözün gücünün "uygar" denen toplumların lisanlarında da yürürlükte olduğunu düşünür. O, esasen bütün lisanların, yani genel olarak dilin temel işlevinin edimsel olduğu kanısındadır. Malinowski'nin dil anlayışı böylece özü itibarıyla söz edimleri teorisine çok benzer. Korta gibi bazı yorumcular her ne kadar Austin'in Malinowski'den esinlenmiş olmasına pek ihtimal dâhilinde görmese de biz üç temel gerekçeyle bu ihtimale dikkat çekmek istiyoruz: İlki, Malinowski'nin "*phatic communion*" kavramı ile Austin'in "*phatic atc*" kavramının nominal benzerliği. İkincisi, Malinowski'nin, makalemizde alıntılıdığımız birçok örnek eşliğinde açıkladığı dilin yaptırım gücü ile Austin'in "edimsözel güç" [*illocutionary force*] ve "etkisözel edim" [*perlocutionary act*] kavramı arasındaki benzerlik. Üçüncüsü, Malinowski'nin makalemizde alıntılıdığımız "*by word and deed*" ifadesi ile Austin'in konferans dizisine bizzat verdiği "*words and deeds*" ismi arasındaki benzerlik. Neticede, "iptidaî" denen lisanlar konusundaki ampirik çalışmalarıyla ve ona bağlı teorik çıkarımlarıyla, Malinowski'nin haklı olarak kendisine atfedilmiş olan "dil antropolojisinin kurucu babalığı" payesi yanında, başka iki payeye daha lâyük olduğu iddia edilebilir: [1] Edim biliminin kurucu babalarından en azından biri olma ve [2] söz edimleri teorisinin esin kaynaklarından biri olma payeleri. Böylece Malinowski, gerek edim bilimi gerekse söz edimleri teorisi bakımından, deyim yerindeyse "isimsiz bir kahraman" olarak nitelendirilebilir.

EXTENDED ABSTRACT: The English term *pragmatics* (Fr. *pragmatique*, Alm. *Pragmatic*) refers to a multi-disciplinary field of study. Pragmatics is a field located at the intersection of disciplines such as linguistics and semiotics, cognitive psychology, social psychology, language anthropology, philosophy of language, sociology, rhetoric, and communication sciences. As an ethnographer, ethnologist and anthropologist since the first quarter of the twentieth century, Malinowski has also made a significant contribution to the field of pragmatics with his works in which he draws attention to the pragmatic function of language. Although Morris was the first to use the term *pragmatics*, which is written plural in English, Malinowski was the one who used the word "pragmatic" (as an adjective in the singular) fifteen years ago in his language theory. In the review article included in the appendix to the book titled *The Meaning of Meaning*, which was written by Ogden and Richards together and published in 1923, Malinowski elaborates on the pragmatic function of language. Malinowski identifies a fundamental similarity between the languages of the indigenous tribes and the languages spoken in so-called "civilized" human societies: language in general has an active pragmatic role in human behavior, whether it is languages in so-called "primitive" tribes or in so-called "civilized" societies. Malinowski is of the opinion that the true functional identity of language and all symbolic systems derives from the fact that they were developed as a by-product of experience and action. He finds faulty the perspective in ethnographic research that language expresses the ideas of the natives or is the concrete manifestation of their concepts and categories. In Malinowski's eyes, the mental function of words developed later and can only be seen as a by-product of the pragmatic function. The reason why Malinowski stays away from the mentalist approach to language and understanding is that he believes that language has a much more important function than being a means of expressing thoughts. Otherwise, Malinowski is not denying that language has that kind of function. In the light of his own observations and years of experience with the languages of the natives of Melanesia and Papua New Guinea, Malinowski believes that the primary function of language is pragmatic. According to him, language is primarily a means of action. It is precisely for this reason that we argue that Malinowski played a large part in paving the way for pragmatic semantics and even speech act theory. Whether his share is properly seen and appreciated is open to discussion. Malinowski has repeatedly emphasized in his various works that the context is decisive for the meaning of linguistic expressions. He argues that neither a word nor its meaning have an independent and self-sufficient existence because of the close relationship that he tries to prove exists between linguistic translation and the analysis of the culture to which language belongs. Thus, he explains that there is a fundamental principle required by the ethnographic approach to language: According to this principle, which he calls "symbolic relativity", according to Malinowski, the whole world of-things-to-be-expressed changes with the level of culture, geographical, social and economic conditions; hence Malinowski believes that the meaning of a word should always be gleaned not from passive contemplation on the word, but from an analysis of the word's functions with reference to the given culture. In Malinowski's foundations on the pragmatic function of language, the following conclusion, based on his observations on the development of language skills in children, has an important place: For the child, words are not only means of expression, but also effective forms of action. Malinowski is of the opinion that in all the child's experiences, words have a meaning to the extent that they affect the child, not to the extent that they make him understand or perceive. Malinowski judges that language is proto-magical or proto-magical and pragmatic in its earliest function in childhood helplessness. Malinowski finds a convergence between the so-called "primitive" languages and the development of language skills in the child. He determines that the language of the tribes called "primitive" is a means of action just like the language of children. In the phenomenon of power provided by the word, Malinowski sees the possibility of the ethnographer contributing precisely to the philosopher of language. It is understood that this contribution he mentioned is in terms of finding a solution to the problem of meaning. As an ethnographer, he makes use of the convergence he has discovered between the

infantile formation of meaning and the "meaning" in unwritten tribal languages as a finding grounding the pragmatic function of language. Malinowski, who thinks that the "power of the word" is not merely a "delusion" peculiar to magical practices in so-called primitive cultures (reminding the "perlocutionary act" in Austin's theory of speech acts), offers many current examples in civilized societies as well. Malinowski thinks that the power of the word is also in effect in the languages of so-called "civilized" societies. He is of the opinion that the fundamental function of essentially all languages, namely language in general, is pragmatic. Malinowski's understanding of language is thus in essence very similar to the theory of speech acts. Although some commentators such as Korta consider it unlikely that Austin was inspired by Malinowski, we would like to draw attention to this possibility for three main reasons: First, Malinowski's concept of "phatic communion" and Austin's concept of "phatic atc" nominal similarity. Second, the similarity between the sanctioning power of language and Austin's concept of "illocutionary force" and "perlocutionary act", explained by Malinowski with the many examples cited in our article. Third, the similarity between Malinowski's phrase "by word and deed", which we quoted in our article, and the name "words and deeds" that Austin himself gave to the lecture series. After all, with his empirical studies on so-called "primitive" languages and his theoretical inferences, it can be claimed that Malinowski is worthy of two other honors besides the "founding father of linguistic anthropology" that is rightly attributed to him: [1] One of the founding fathers of pragmatics. [2] At least one of them and one of the inspirations of the theory of speech acts. Thus, Malinowski can be qualified as a "nameless hero", so to speak, in terms of both pragmatics and speech act theory.